

HỒI THỨ HAI TRĂM LINH TÁM CÓ BAO GIỜ THẦY LẠI GIẾT TRÒ?

Hua Khang Hy nghe Vi Tiểu Bảo ba hoa không nhìn được, mắng thăm trong bụng:

- Con mẹ nó! Cái gì mà tranh sáng cùng Gia Cát Lượng, trung nghĩa sánh Quan Vân Trường?

Ngài lại nghiêm giọng quát lên:

- Người khôn hồn thì đem hết mọi việc từ đầu tới cuối nhất nhất cung xưng. Người chỉ nói dối nửa câu là ta băm người nát ra như tương.

Ngài nói đến bốn chữ sau cùng, không khỏi lộ nụ cười ra khoe miệng.

Vi Tiểu Bảo quỳ phục dưới đất không ngó thấy thần sắc của nhà Vua đã hoà hoãn mà chỉ nghe giọng nói rất nghiêm khắc. Gã dập đầu tâu:

- Dạ dạ! Tâu Hoàng thượng đã biết hết, khi nào nô tài dám tư hào man trá?

Gã liền thuật lại mọi chuyện đã xảy ra bắt đầu từ vụ gã vào phủ Khanh Thân Vương giết Ngao Bái rồi bị Thiên Địa Hội bắt được. Gã bái Trận Cận Nam làm sư phụ trong trường hợp nào, bị bức bách nhập hội và làm hương chủ Thanh Mộc Đường ra sao, nhất nhất nói thực hết.

Sau cùng là vụ gặp ba người nhà họ Quy, gã gieo thò lò bị thua vì lẽ gì, gã họa mật đồ mật tấu làm sao, gã bị Quy nhị nương bắt trong vườn hoa ở cung Từ Ninh như thế nào, dẫn dụ bọn thích khách tập kích loạn kiêu của Thái phi vì mục đích báo động đến tai Hoàng đế rồi kết quả đi tới đâu, gã nói thực hết, tuyệt không giả dối câu nào.

Suốt đời Vi Tiểu Bảo quen thói trí trá mà nay gã thốt ra một đại luận trường thiên ít chuyện hoang đường, nhiều điều thành thực là lần đầu tiên phải bỏ lệ cũ.

Nhà Vua không ngớt vặn hỏi về tình hình Thiên Địa Hội, gã cứ thực tâu trình.

Vua Khang Hy vừa nghe Vi Tiểu Bảo đáp lời vừa lẩm nhẩm gật đầu.

Bỗng ngài đọc câu:

Ngũ nhân phân khai nhất thủ chi
Thân thương hồng anh vô nhân tri

Vì Tiểu Bảo sững sốt nghĩ thầm:

- Hoàng thượng biết cả những câu anh em Thiện Địa Hội đọc để nhận ra nhau thì mình còn man trá thế nào được ?

Gã liền đọc tiếp:

Tự thủ truyền đả chúng huynh đệ
Hậu lai tương nhận đoàn viên thì

Nhà Vua lại đọc hai câu:

Ơ tiến Hồng môn kết nghĩa huynh
Đương thiên minh thệ biểu chân tình

Vì Tiểu Bảo đọc tiếp:

Tùng bách nhị chi phân tả hữu
Trung tiết Hồng hoa kết nghĩa đỉnh

Vua Khang Hy lại đọc:

Trung nghĩa đường tiền huynh đệ tại

Thành trung điểm tướng bách vạn binh

Vì Tiểu Bảo đọc:

Phúc đức từ tiền lai thế nguyện

Phản Thanh phục Minh ngã hồng anh

Theo qui cũ trong Thiên Địa Hội thì gã đọc xong hai câu cuối cùng, đối phương liền tự báo danh tự và cho hay thuộc về đường nào. Làm chúc phận gì ? Nhưng vua Khang Hy chỉ tùm tùm cười.

Vì Tiểu Bảo mừng thầm cất tiếng hỏi:

- Té ra Hoàng thượng cũng là anh em trong Thiên Địa Hội. Không hiểu Hoàng thượng ở đường nào? Làm chúc gì...

Gã nói tới đây lập tức nhận ra mình rất hồ đồ vì đối phương là Hoàng đế Mãn Thanh, sao lại phản Thanh phục Minh được.

Gã ngừng lại một chút rồi tự mắng mình:

- Đánh chết thằng lỏi hồ đồ này ! Đánh chết thằng lỏi hồ đồ này!

Gã vừa mắng vừa khẽ vả vào miệng mình mấy cái bôm bốp.

Vua Khang Hy đứng dậy đi tới đi lui trong điện, lên giọng cảnh cáo:

- Người làm quan như người Mãn Châu, hưởng bổng lộc của nhà Đại Thanh ta, mà trong lòng còn mang ý niệm phản Thanh phục Minh. Nếu người không có chút công lao thì người mọc một trăm cái đầu ta cũng chặt hết.

Vì Tiểu Bảo tâu:

- Dạ dạ! Hoàng thượng khoan hồng đại lượng, nô tài mới giữ được cái đầu cho đến ngày hôm nay. Nô tài lập tức đi rút tên khỏi Thiên Địa Hội. Cả cái chức Hương chủ gì gì trong hội này cũng không làm nữa. Từ nay nô tài quyết không phản Thanh phục Minh, mà ngược lại chỉ Phản Minh Phục Thanh.

Vua Khang Hy cười thâm trong bụng, ngoài miệng cất tiếng mắng:

- Nhà Đại Thanh ta đã mất nước đâu mà bảo người phục cái gì Thanh? Thằng lỏi này toàn nói chuyện hồ đồ!

Vì Tiểu Bảo vội đáp:

- Dạ dạ! Nô tài quyết giữ giang sơn của chúa thượng lâu dài vạn vạn niên. Hoàng thượng bảo nô tài phản cái gì đó là nô tài phản cái đó, hay phục cái gì, nô tài cũng phục cái đó.

Nhà Vua cất giọng trầm trầm, nói dần từng chữ:

- Hay lắm! Ta muốn người phản Thiên Địa Hội.

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Dạ dạ!

Trong lòng đã ngầm kêu khổ, vẽ bản khoản lộ ra ngoài mặt.

Nhà Vua lại nói:

- Người mồm năm miệng mười nói những gì dốt dạ trung trinh với ta. Ta không hiểu người nói thật hay là người nói dối.

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Cái đó thì thật lắm rồi! Thật như vàng mười, thật không còn thể nào thật hơn được nữa.

Vua Khang Hy lại nói:

- Ta xét người từng ly từng tý, thấy người đối với ta chưa có hành vi tàn ác, hay làm điều gì đại nghịch bất đạo. Nếu người nghe theo lời ta dặn: chuyến này người lật đổ Thiên Địa Hội, nhổ cỏ trừ đến gốc rễ. Bao nhiêu tên phản bạn giết cho kỳ hết thì có thể đem công chuộc tội. Cả tội khi quân cũng được tha thứ, không chừng ta còn thưởng cho người nữa. Nếu người vẫn giữ thói giả dối, man trá thì hạng người thế nào còn bị bay đầu, chẳng lẽ ta không giết nổi Vì hương chủ trong Thiên Địa Hội.

Vì Tiểu Bảo sợ quá, toàn thân mồ hôi lạnh ngắt, miệng không ngớt năn nỉ:

- Dạ đại Hoàng thượng muốn giết nô tài thì chẳng khác gì bóp nát một con kiến. Nhưng... nhưng Hoàng thượng là bậc thánh quân, sánh với Diêu, Ông, Duyệt, Thang chẳng khi nào giết kẻ trung thần.

Vua Khang Hy hú một tiếng rồi hỏi:

- Người thì trung thần cái gì? Đúng là loại bạch kiếm gian thần.

Vĩ Tiểu Bảo lại kêu van:

- Xin Hoàng thượng xét soi. Kể ra nô tài quả có mấy việc dấu diếm Hoàng thượng không tiện nói. Song sự thực nô tài đích đáng không phải là loại bạch kiếm gian thần. Nô tài nhất định không chịu làm Đồng Trác, Tào Tháo.

Nhà Vua nói:

- Hay lắm! Dù người chẳng phải đại bạch kiếm gian thần thì cũng là thằng hề mũi bôi vôi trên sân khấu.

Vĩ Tiểu Bảo thấy nhà Hoàng đế hạ mình xuống hạng thằng hề, liền thở phào một cái nhẹ nhõm. Gã nói ngay:

- Nô tài là thằng hề cũng được. Tỷ như Thời Thiên trong truyện Thủy Hử. Tướng Cấn trong chuyện Tam Quốc thường hiện thân làm những vai riều trên sân khấu, vẫn có thể lập công cho Hoàng thượng.

Vua Khang Hy mỉm cười nói:

- Rút cuộc người vẫn tự đưa mình lên hạng hảo nhân. Thôi bây giờ làm thế này: người điểm binh mã đi bắt bọn phản tặc ở Thiên Địa Hội, Mộc Vương Phủ, Quy Tân Thụ đem hết về đây. Nếu người để một tên chạy thoát là bị chặt một tay, bốn tên chạy thoát thì cả tứ chi đều bị chặt cụt. Nếu để mất năm tên thì không hiểu chặt cái gì trong mình người?

Vĩ Tiểu Bảo đáp:

- Cái đó... cái đó... thì nô tài đúng là thái giám rồi.

Nhà Vua không nhìn được, nổi lên tràng cười khanh khách rồi thóa mạ:

- Con mẹ nó! Cái gì người cũng tính lấy phần mình.

Vĩ Tiểu Bảo mặt buồn rười rượi tâu:

- Hoàng thượng mà chặt hết chân tay thì chắc là nô tài không sống được nữa rồi. Còn cái cổ trên đầu có chặt hay không cũng vậy thôi.

Gã nghĩ thầm:

- Ông Vua con này biết rõ cả Mộc Vương Phủ thì những nguồn thông tin của ông thật là khủng khiếp!

Vua Khang Hy thò tay vào trong túi áo rút ra một tờ giấy ra đọc:

"Thiên Địa Hội tổng đà chúa Trần Cận Nam, Thanh Mộc Đường hương chủ Vi Tiểu Bảo. Bọn thuộc hạ là lũ Từ Thiên Xuyên, Huyền Trinh đạo nhân, Liễu Đại Hồng, Ngô Lập Thân...ba tên thích khách vào Hoàng cung là Quy Tân Thụ, Quy nhi nương, Quy Chung".

Rồi nhà Vua đếm:

- 1...3...4... tổng cộng 38 tên phản tặc. Tạm thời bỏ tên người ra không kể thì còn 37 tên.

Vi Tiểu Bảo lại quì gối dập đầu bái lạy, miệng kêu ca:

- Tâu Hoàng thượng! Những người này tuy muốn phản Thanh phục Minh, nhưng họ phản gì cũng chẳng thể thành công được. Nô tài đi bảo cho họ biết: Đức Hoàng thượng tên hiệu thiên văn, dưới rành địa lý, tính suốt những việc quá khứ vị lai. Hoàng thượng đã tuyên bố giang sơn nhà Đại Thanh bền vững muôn năm thì nhất định không sai trật. Phản Thanh đã không phản được thì anh em giải tán là hơn.

Vua Khang Hy đập bàn quát hỏi:

- Người quyết ý phản kháng mệnh lệnh của ta, không chịu đi tước nả phản tặc chẳng?

Vi Tiểu Bảo bụng bảo dạ:

- Những bậc hảo hán trên giang hồ đều lấy nghĩa khí làm trọng. Ta mà đi bắt sư phụ cùng anh em về đây, nhất định họ sẽ bị Hoàng thượng chặt đầu. Làm thế nào Vi Tiểu Bảo bán rẻ đồng chí, biến thành Ngô Tam Quế mất rồi! Hỡi ơi! Ngày ấy mình mạo xưng làm người nào chẳng làm, lại mạo xưng Tiểu Quế Tử. Tiểu Quế Tử hỡi Tiểu Quế Tử! Tiểu Quế Tử cũng được, chẳng phải con Ngô Tam Quế thì

thôi. Cả cái Bá Tước đại nhân này cũng không làm nữa. Ta nhất định phải nghĩ cách thông tri cho sư phụ cùng bọn người trốn chạy, rồi mình cũng trốn con mẹ nó đi là xong.

Nhà Vua không thấy gã trả lời, lại càng tức giận quát hỏi:

- Người muốn sao? Chẳng lẽ người không biết mình đã phạm đại tội? Ta cho người sửa lỗi lầm, đem công chuộc tội. Đó là một cơ hội tốt nhất, người còn muốn ra giá với ta nữa chăng ?

Vi Tiểu Bảo tâu:

- Tâu Hoàng thượng! Bọn họ mấy lần muốn đến gia hại Hoàng thượng, nhưng nô tài liều chết ngăn cản. Thế là nô tài đối với Hoàng thượng, vẫn trọn bề nghĩa khí. Nay Hoàng thượng muốn bắt bọn họ mà nô tài cũng dính vào thì còn làm người thế nào được ? Nô tài đành năn nỉ Hoàng thượng thương cho nô tài được giữ trọn bề nghĩa khí.

Nhà Vua tức giận hỏi:

- Lòng người vẫn hướng về phản tặc. Thế là bất phân thuận nghịch. Dưới mắt không biết đến bậc quân thượng mà còn dám nói chuyện nghĩa khí ư ?

Nhà Vua dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Người cứu mạng ta, lại giải cứu phụ hoàng cùng Thái hậu. Bữa nay ta giết người, chắc người không chịu tâm phục khẩu phục, bảo ta không giữ nghĩa khí với người. Có đúng thế không ?

Đã đến bước đường này, Vi Tiểu Bảo đành liều tâu:

- Đúng thế! Trước kia Hoàng thượng đã hứa lời dù nô tài có làm điều lầm lỗi cũng tha mạng cho. Kim khẩu của đức vạn tuế đã nói ra, dĩ nhiên không hối cãi nữa.

Vua Khang Hy nói:

- Được rồi! Không ngờ người là kẻ thâm mưu viễn lược, đã phục sẵn một nước cờ trước. Chà chà! ý niệm người như vậy đáng giết lắm.

Từ ngày Vi Tiểu Bảo được biết Vua Khang Hy , gã chưa từng thấy nhà Vua nổi nóng với gã như bữa nay. Gã lẩm bẩm:

- Cái đầu ta chẳng khác gì bị chặt một nửa rồi. Đối với ông Vua con này, giọng năn nỉ không ăn thua, phải nói lý với y mới được.

Gã liên tâu:

- Tâu Hoàng thượng ! Nô tài đã bái Hoàng thượng làm sư phụ và Hoàng thượng đã nhận lời thu nô tài làm đệ tử rồi. Hoàng thượng là sư phụ của nô tài. Ông Trần Cận Nam cũng là sư phụ của nô tài. Nếu nô tài đem lòng gia hại Hoàng thượng là phạm tội khi sư diệt tổ. Mặt khác... mặt khác Hoàng thượng chặt đầu nô tài chẳng có chi đáng kể, nhưng sư phụ mà chặt đầu đồ đệ thì lại có chỗ không ổn.

Vua Khang Hy nghĩ thầm:

- Sự thực ta có phát ngôn thu gã làm đồ đệ, nhưng chỉ là câu nói đùa. Không ngờ thằng nhỏ này ý mình được sủng ái mà sinh lòng kiêu căng, ăn nói không còn phép tắc gì nữa. Gã đưa một tên phỉ đồ ở Thiên Địa Hội lên ngang hàng với ta thì thật là hỗn quá !

Nhà Vua vừa nghĩ tới đây, bỗng nghe văng vẳng có tiếng người huyền ảo cùng tiếng binh khí choang choảng từ đằng xa vọng lại.

Vĩ Tiểu Bảo nhảy bổ lên nói:

- Dường như có thích khách. Thưa sư phụ! Xin sư phụ cứ ngồi yên, để đồ đệ ngăn chặn trước mình sư phụ.

Vua Khang Hy đằng hắng một tiếng, bụng bảo dạ:

- Thằng lỏi này dù có trăm ngàn tội lỗi nhưng gã đối với ta vẫn tỏ lòng trung ái.

Ngài liền bảo gã:

- Từ giờ trở đi ngươi không được kêu ta bằng sư phụ nữa. Ngươi không giữ lễ luật của bản môn là ta đuổi ngươi ra khỏi cửa.

Nhà Vua nói tới đây không khỏi cười thầm.

Lại nghe tiếng bước chân vang lên. Mấy người chạy tới ngoài cửa điện rồi dừng bước.

Vì Tiểu Bảo tiến ra cửa cài then lại. Đây là phản ứng của gã trong lúc quan hệ tới tánh mạng, nên gã cử động tay chân mau lẹ phi thường. Miệng gã quát hỏi:

- Ai đó?

Người bên ngoài lớn tiếng hô:

- Khỏi bẩm Hoàng thượng! Trong cung đã phát giác ra hành tung ba tên thích khách. Đoàn túc vệ nội ban đã bao vây nghiêm mật, sắp bắt được chúng rồi.

Vì Tiểu Bảo lẩm bẩm:

- Rút cuộc ba người nhà họ Quy không trốn thoát được

Gã lớn tiếng đáp:

- Biết rồi! Các người phải tức tốc điều động thêm một trăm tên lính túc vệ đến canh gác mặt sau và mặt trước Dưỡng tâm điện. Trên nóc điện cũng phải có ba chục tên tên phòng thủ.

Tên thủ lĩnh bọn thị vệ dạ một tiếng rồi đi ngay.

Vua Khang Hy nghĩ bụng:

- Gã tính như vậy thật chu đáo. Ngày trước ở Ngũ Đài Sơn đã gặp nguy hiểm. Mụ ni cô áo trắng từ trên nóc nhà phá ngói nhảy xuống. Thật khó nổi đề phòng. May mà thằng nhỏ này liều lĩnh không nghĩ gì đến bản thân, gã đứng trước mình ta để ngăn chặn nhất kiếm. Tuy ta cùng gã đều mặc bảo y hộ thân, nhưng nếu nhất kiếm đó mà không đâm vào trước ngực, lại trúng vào mặt thì gã mất mạng rồi.

Sau một lúc, tiếng quát tháo nhỏ dần đi. Nhưng chẳng bao lâu tiếng binh khí chát chúa lại nổi lên.

Nhà Vua chau mày hỏi:

- Có ba tên thích khách mà không bắt được. Nếu chúng kéo đến ba trăm hay ba ngàn tên thì làm thế nào?

Vì Tiểu Bảo tâu:

- Hoàng thượng bất tất lo ngại. Những hạng người bản lĩnh ghê gớm như Quy Tân Thụ trên đời chẳng có là bao, nhiều lắm chỉ đến năm sáu tên là cùng

Sau một lúc nữa, lại nghe tiếng bước chân dồn dập và tiếng bao kiếm loảng xoảng. Bọn túc vệ nội ban đã được điều động đến bên ngoài điện.

Tiếp theo trên nóc điện và những nhà xung quanh đều phát ra tiếng động. Đây là bọn túc vệ lên canh phòng trên nóc nhà.

Bọn vệ sĩ biết Hoàng đế hiện đang có mặt ở trong điện nên chỉ canh gác ở các góc và mái hiên, không dám lên giữa nóc điện. Chúng cố ý không dám đặt chân lên trên đầu Hoàng đế, mặc dù ngài ở bên trong, vì đó là điều đại bất kính.

Nhà Vua biết xung quanh điện Dưỡng tâm ít lắm cũng có bốn năm trăm tên túc vệ nội ban canh gác, chẳng có gì đáng lo ngại nữa. Ngài không lưu tâm đến vị thích khách, cất tiếng hỏi:

- Người thử coi xem cái này là cái gì ?

Ngài rút trong tay áo ra một tờ giấy giải lên bàn.

Vì Tiểu Bảo lại gần ngó thì ra một bức họa. Giữa bức họa là một toà nhà lớn. Phía trước nhà có cột cờ, có sư tử đá. Tòa nhà này rất giống Bá Tước phủ là chỗ ở của gã.

Bốn mặt tòa nhà đặt mười mấy cỗ súng lớn chĩa vào tòa nhà.

Vì Tiểu Bảo càng coi kỹ càng nhận ra đúng là tòa Bá Tước phủ của gã.

Trên cổng lớn treo biển đề bốn chữ đại tự, nhưng gã chỉ nhận ra được chữ "Vi" mà thôi.

Nhà Vua hỏi:

- Người đã nhận ra toà nhà này chưa ?

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Coi rất giống cái chuồng chó của nô tài.

Vua Khang Hy lại hỏi:

- Người nhận ra là hay. Bốn chữ "Vi Bá Tước phủ" người trông rõ rồi chứ?

Vì Tiểu Bảo nghe nhà Vua nói đúng là nhà gã thì không khỏi bỏ vía, toan thân toát mồ hôi lạnh ngắt

Gã nghĩ tới Hoàng đế đã sai người họa chỗ ở của mình thành đồ bàn như vậy là đại sự nguy rồi. Huống chi bốn mặt lại đặt nhiều súng lớn.

Chính mắt gã đã được coi hai tên quỉ ngoại quốc là Thang Nhược Vọng và Nam Hoài Nhân thao diễn tác xạ. Súng lớn nổ một phát khói bốc mịt trời, đất đá bắn tung cao lên mấy chục trượng. Như vậy dù gã có mặc đến trăm tấm bảo y hộ thân cũng bị nát ra nhu tương

Gã nghĩ tới cảnh đại pháo oanh kích, bất giác người run bần bật.

Nhà Vua thủng thẳng nói:

- Đêm nay bọn Thiên Địa Hội các người, Mộc gia ở Vân Nam, họ Quy ở phái Hoa Sơn, lại còn bọn Tư Đồ Hạc, môn hạ phái Vương ốc đều đến tụ hội trong toà Bá Tước phủ của người. Ta đã cho đặt mười hai cỗ đại pháo ở trong các nhà dân xung quanh Bá Tước phủ. Dạn được đã được nạp sẵn sàng cả rồi. Chỉ cần mở cửa sổ để lộ họng súng, châm lửa vào ngòi thuốc thì e rằng không còn 1 tên phản tặc nào thoát chết.

Ngài dừng lại một chút rồi tiếp:

- Dù đại pháo bắn không chết hết, có người trốn ra ngoài được thì mấy đội binh mã Hộ quân doanh bao vây bên ngoài, chẳng lẽ chúng ăn cơm chúa lại không làm việc nhà Vua. Người làm đô thống Kiêu Kỳ doanh, e rằng chúng không chịu buông tha người.

Vì Tiểu Bảo cất tiếng run run đáp:

- Bất cứ việc gì Hoàng thượng đều tiên liệu được cả. Bây giờ Hoàng thượng nói rõ cho nô tài hay là đã có ý tha mạng cho nô tài rồi. Trước kia nô tài có lập được chút công lao nhỏ mọn nào thì ngày nay phải đem ra để đền tội. Thế là hết sạch sành sanh, chẳng còn thừa mảy may nào.

Nhà Vua mỉm cười nói:

- Người biết rõ như vậy là khá đấy. Vụ này cũng tỷ như hai người chúng ta đánh bài cầu. Ban đầu người được rất nhiều tiền bạc thì bây giờ dốc túi đánh một

bàn mà bị thất bại. Tiền của người được trước phải nhả ra hết. Lúc này không còn ai thua được gì cả. Nếu chúng ta muốn chơi nữa thì kể như bắt đầu lại.

Vì Tiểu Bảo thở phào một cái tâu:

- Đa tạ ơn điển của Hoàng thượng. Từ nay trở đi nô tài chỉ chuyên tâm làm tau sai cho Hoàng thượng. Đừng nói Thiên Địa Hội hay bất cứ tổ chức nào nô tài cũng không tham gia, mà cả cái chức Hương chủ gì gì đó nô tài cũng không làm nữa.

Gã bồn chồn trong dạ nghĩ thầm:

- Sư phụ ta cùng bọn họ đã ước định đêm nay đến hội họp ở nhà ta. Ta biết làm thế nào thông tri cho mọi người biết được?

Gã lại nói:

- Hoàng thượng sai nô tài đi bắt bọn phản tặc kia, bất quá là để thử lòng dạ nô tài. Thực ra Hoàng thượng thần cơ diệu toán đã tính hết rồi, ngồi ở trong cái gì mà quyết thắng ra ngoài ngàn dặm.

Bỗng nghe ngoài điện có tiếng người đồng dục hô:

- Tâu Hoàng thượng ! Đã bắt được bọn phản tặc đưa tới.

Nhà Vua mặt rùng rợn hơn hở, hô lớn:

- Dem chúng vào đây!

Vì Tiểu Bảo dạ ran một tiếng rồi xoay mình ra rút then mở cửa.

Mấy chục tên thị vệ áp giải ba người họ Quy tiến vào. Vì Tiểu Bảo lớn tiếng quát:

- Quỳ xuống! Làm lễ triều kiến Hoàng thượng !

Mấy chục tên thị vệ nhất tề quỳ xuống.

Quy Tân Thụ, Quy nhị nương và Quy Chung, cả ba người máu thịt đầy mình vẫn hiên ngang đứng sững. Người nào cũng bị cột bằng dây thừng rất lớn và đều có hai thị vệ cầm đầu dây dẫn dắt.

Tên lãnh đội thị vệ quát:

- Quì xuống! Quì xuống!

Ba người nhà họ Quy chẳng nói gì. Chỉ nghe những tiếng lách tách trên điện. Ba người nhà họ Quy và những thị vệ bị thương, máu tươi không ngớt nhỏ giọt.

Quy nhị nương tức giận trợn mắt lên nhìn Vi Tiểu Bảo quát:

- Tiểu Hán gian! Ngươi... ngươi là quân chó đẻ!

Vi Tiểu Bảo ngó thấy thảm trạng của ba người, trong lòng không khỏi bịn rịn. Gã để mặc mặt mày, không tiện nói gì.

Vua Khang Hy lẩm nhẩm gật đầu hỏi:

- Thần quyền vô địch Quy Tân Thụ té ra là lão này ư? Bên ta có bị tử thương nhiều không ?

Tên lãnh đội thị vệ đáp:

- Tâu Hoàng thượng ! Bọn phản tặc này rất hung hãn. Bên ta hơn ba mươi tên thị vệ chết vì chức vụ, hơn bốn chục tên bị thương.

Nhà Vua hừ một tiếng rồi vẫy tay.

Ngài khen thầm trong bụng:

- Bọn này giỏi thiệt!

Tên thủ lĩnh sai bọn thủ hạ đem ba người ra.

Đột nhiên Quy Tân Thụ quát lên một tiếng thật to. Hắn vận nội lực huých vai vào tên thị vệ bên cạnh. Tên này rú lên một tiếng "úi chao". Người gã bị hất tung ra, đầu đập vào tường chết ngay lập tức.

Quy Tân Thụ nắm lấy sợi dây cột Quy Chung hết sức mình giật mạnh một cái.

"Bực" một tiếng vang lên. Dây cột bị đứt rồi.

Lão lại nắm lấy người gã hô:

- Hai nhi chạy đi! Ta cùng má má ngươi sẽ theo sau.

Lão vừa nói vừa đẩy con một cái. Quy Chung từ cửa điện vọt ra.

Giữa lúc ấy vợ chồng Quy Tân Thụ nhảy xổ về phía Vua Khang Hy.

Bọn thị vệ sợ hết hồn, nhất tề xông vào hộ giá.

Vì Tiểu Bảo thấy có biến cố xảy ra một cách đột ngột, gã giật mình kinh hãi, vội nhảy lên ôm lấy nhà Vua trần mình lẫn vào đám bàn.

Bỗng nghe hai tiếng "chát chát" vang lên. Tiếp theo mấy tên thị vệ vội vàng nhảy xổ vào đỡ hai người lên.

Khi mọi người ngó tới vợ chồng Quy Tân Thụ thì thấy cả hai đều đã ngã lăn trong vũng máu. Trên lưng mỗi người đều cắm bảy tám thanh kiếm. Xem chừng không sống nổi nữa.

Nguyên Quy Tân Thụ cố gắng giết được mấy chục tên thị vệ người hảo cũng bị trọng thương. Lão vận toàn lực cuối cùng giựt đứt sợi dây trói cho con trai xong rồi lập tức nhảy vọt về phía Vua Khang Hy.

Quy nhị nương hiểu ngay chỗ dụng ý của chồng. Một là nhân lúc lâm tử, hảo liệu mình gia hại vị Hoàng đế Thất Sát. Hai là để con nhân lúc hỗn loạn có thể chạy trốn được chăng?

Tay chân đều bị trói, không sao rầy rụa cho đứt được, lại cố gắng nhất tề nhảy tới xung kích nhà Vua, nhưng đã sức cùng lực kiệt, khác nào ngọn đèn hết dầu. Hai người còn đang lơ lửng trên không, miệng hộc máu tươi ồ ồ ộc, không còn chống đỡ được nữa phải té huych xuống đất. Dù bọn thị vệ không chạy lại đâm chém thì hai người cũng đã chết rồi.

Vua Khang Hy sau một phen kinh hồn, vừa bình tĩnh trở lại, ngài chau mày thúc giục:

- Kéo bọn chúng ra đi! Kéo bọn chúng ra đi!

Bọn thị vệ dạ ran, toan lôi hai xác chết ra ngoài thì đột nhiên ngoài cửa điện có bóng người thấp thoáng.

Một hán tử thân pháp cực kỳ thần tốc nhảy vọt vào ôm lấy thi thể vợ chồng Quy Tân Thụ, lớn tiếng hô hoán:

- Gia gia ! Má má !

Người này chính là Quy Chung.

Mấy tên thị vệ vùng binh khí chém, tới tấp. Quy Chung không biết né tránh. Dao nhiều nhất dao kiếm đều đâm trúng vào người gã. Miệng gã không ngớt la:

- Má má ơi! Má má không đi theo thì hài nhi biết thế nào? Hài nhi không nhận ra đường lối...

Gã ho luôn hai tiếng rồi ngoẹo đầu mà chết.

Nguyên Quy Chung từ ngày lọt lòng mẹ suốt đời không rời mẫu thân nửa bước. Bất cứ việc gì cũng do mẫu thân an bài lo liệu. Bây giờ gã rời khỏi song thân, chân tay luống cuống chẳng biết cử động thế nào. Tuy gã đã trốn khỏi Dưỡng Tâm điện, nhưng sau phải chạy trở lại để nương tựa vào bên mình song thân.

Lại nghe tiếng bước chân trầm trọng từ ngoài điện đi vào. Đây là Thị vệ tổng quản Đa Long hốt hoảng chạy tới báo cáo.

Lão vừa vào điện liền quì xuống tâu:

- Tâu Hoàng thượng! Bon thích khách trong cung... toàn bộ... toàn bộ đã bị thanh toán

Lão thấy máu đổ đầy mặt đất, trong long kinh hãi, dập đầu tâu:

- Thích khách làm kinh động thánh giá... nô tài... tội đáng muôn chết.

Nhà Vua vừa bị Vi Tiểu Bảo ôm lấy lăn đi coi rất thảm hại, mất cả vẻ tôn nghiêm, nhưng ngài nghĩ đến Vi Tiểu Bảo quả một lòng một dạ trung quân không còn nghi ngờ gì nữa, liền nhìn Đa Long nói:

- Bên ngoài còn có người muốn hành thích Tiểu Quế Tử, người phải chiếu cố cho y một cách thận trọng, không được rời y nửa bước, nhất là đừng để y ra khỏi Hoàng cung. Sáng sớm mai các người phải chờ đợi hễ thấy ta có dụ tuyên triệu là phải đến ngay.

Đa Long vội tâu:

- Dạ dạ! Nô tài xin tận tâm tận lực bảo vệ cho Vi Đô thống được an toàn.

Vi Tiểu Bảo trong lòng nóng nảy nghĩ thầm:

- Đêm nay Hoàng thượng nổ súng oanh kích Thiên Địa Hội, ngài sợ ta báo tin ra ngoài nên dặn Đa Long canh giữ ta, biết làm thế nào ?

Vua Khang Hy ra tới cửa điện lại nghĩ thầm:

- Tiểu Quế Tử xảo quyết vô cùng! Còn Đa Long thành thực thô lỗ, không phải là đối thủ của gã.

Ngài liền quay lại dặn:

- Người phải phái người theo sát Tiểu Quế Tử, đừng để y nói chuyện với ai và cũng đừng cho y đưa mắt một thứ gì ra khỏi Hoàng cung. Nói tóm lại bữa nay thật là nguy hiểm, người cứ coi y như một tên khâm phạm mới được.

Đa Long đáp:

- Dạ dạ! Hoàng thượng đối với kẻ thần hạ thật châu đáo không để sơ hở chút nào.

*** vietkiem.com ***